

Arrest

nr. 267 733 van 3 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. VAN ISTERDAEL
Terninckstraat 13 / C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTERDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 24 maart 2021 samen met zijn kompaan op heterdaad betrapt door de politie bij het dealen van heroïne, cocaïne en amfetamines en werd door de onderzoeksrechter aangehouden.

1.2. Op 30 augustus 2021 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel wegens handel in verdovende middelen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de helft.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 21 oktober 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: D.(…)

Voornaam: S.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelname aan vereniging, dader of mededader, aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet, feiten waarvoor hij op 30.08.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de helft.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij samen met de genaamde E.(…) drugs verkoopt van het type heroïne, cocaïne en speed. Uit onderzoek blijkt dat D.(…) S.(…) werkt voor rekening van de heer E.(…). De verkopen hiervan spelen zich af op het Brussels grondgebied en verlopen via 2 gsm-nummers.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven (zie hoorrecht ingevuld op 06.04.2021).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelname aan vereniging, dader of mededader, aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet, feiten waarvoor hij op 30.08.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de helft.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij samen met de genaamde E.(…) drugs verkoopt van het type heroïne, cocaïne en speed. Uit onderzoek blijkt dat D.(…) S.(…) werkt voor

rekening van de heer E.(...). De verkopen hiervan spelen zich af op het Brussels grondgebied en verlopen via 2 gsm nummers.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 06.04.2021, sinds 3 maanden in België te verblijven, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaarde wel dat hij familie heeft in België waaronder neven en een tante maar hij heeft geen contact met hen en ze weten niet dat hij in België is. Voorts wist hij nog te verklaren dat hij een dochter heeft, genaamd J.(...), die in Spanje zou verblijven. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst maar wel naar Spanje. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden ook geen bezoek in de gevangenis. Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelname aan vereniging, dader of mededader, aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet, feiten waarvoor hij op 30.08.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de helft.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven (zie hoorrecht ingevuld op 06.04.2021).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven (zie hoorrecht ingevuld op 06.04.2021).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Spanje. Mocht de overname door Spanje niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Sint-Gillis en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 24.10.2021 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"1. Eerste onderdeel: schending van artikel 7 al. 1 °3 en artikel 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan verzoeker heeft afgegeven, onder andere in toepassing van artikel 7, alinea 1 °3 en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij van mening is dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Doordat verwerende partij verzoeker dus als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwt op basis van art. 7 al. 1 3° en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij hiervoor verwijst naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker .

Dat artikel 7 al.1 °3 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden".

Dat artikel 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet bepaalt:

"Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid". Terwijl verzoeker ervan overtuigd is dat verwerende partij ten onrechte de mening toegedaan is dat het gedrag van verzoeker actueel gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen én dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat de (ernstige) schending van de openbare orde een actueel karakter moet vertonen, zoniet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord.

Dat verwerende partij ervan uitgaat, maar dit geheel niet motiveert noch aantoont, waarom uit het gedrag van verzoeker zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker de neiging zou vertonen om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten. Integendeel, verzoeker heeft zijn straf ondergaan, werd niet meer strafrechtelijk veroordeeld en heeft steeds te kennen gegeven dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar zijn familie in Spanje.

Dat uit de beslissing van verwerende partij niet blijkt dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dat nergens uit blijkt dat verzoeker door zijn actuele gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat verwerende partij dus artikel 7 al.1 °3 en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

2. Tweede onderdeel: schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); en schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Aangezien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Aangezien het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien verzoeker in dit verband naar de rechtsleer verwijst die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing van verwerende partij niet afdoende werd gemotiveerd

Doordat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker heeft afgegeven afgegeven in toepassing van artikel 7, alinea 1, 3° en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij van mening is dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Doordat verwerende partij verzoeker dus als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwt op basis van art. 7 al. 1 3° en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij hiervoor verwijst naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker waarbij verzoeker wegens het niet-verzekeren van een voertuig op 06.11.2018 werd veroordeeld door de politierechtbank van Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen en wegens verschillende diefstallen met braak in de periode van 15.07.2017 tot en met 14.10.2017 door het Hof van Beroep te Brussel op 26.11.2018 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Doordat verwerende partij ervan uitgaat, maar dit geheel niet motiveert noch aantoont, waarom uit het gedrag van verzoeker zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker de neiging zou vertonen om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten.

Terwijl verzoeker ervan overtuigd is dat verwerende partij ten onrechte de mening toegedaan is dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen én dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat de (ernstige) schending van de openbare orde een actueel karakter moet vertonen, zo niet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord.

Dat verzoeker er op wijst dat hij de opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan.

Dat uit de beslissing van verwerende partij dus niet blijkt dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dat nergens uit blijkt dat verzoeker door zijn actuele gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat nergens uit blijkt dat verzoeker door zijn actuele gedrag een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Doordat verwerende partij stelt dat verzoeker manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Terwijl verwerende partij in de beslissing dd. 21.10.2021 echter ook schrijft dat verzoeker verschillende keren heeft verklaard dat hij terug wenst te keren naar zijn familie in Spanje.

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Doordat verwerende partij concludeert dat verzoeker de administratieve beslissing die genomen werd te zijnen laste niet zal opvolgen en dat er sterke vermoedens zijn dat verzoeker zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Terwijl verzoeker wijst op het feit dat hij gedurende zijn vasthouding zijn verblijfssituatie in België niet kon regulariseren.

Terwijl verzoeker stevast te kennen heeft gegeven dat terug naar zijn familie in Spanje wenst te keren.

Dat verzoeker dus helemaal niet in België wenst te blijven en dus zo snel mogelijk wil terugkeren naar zijn familie.

Dat verzoeker zich dus helemaal niet zal onttrekken aan de autoriteiten.

Dat verwerende partij dus verschillende keren de motiveringsverplichting heeft geschonden.

Aangezien verwerende partij hierbij ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat uit hetgeen hierboven werd uiteengezet ook blijkt dat de beslissing van verwerende partij een onredelijke en onzorgvuldige beslissing is.

Doordat verwerende partij ervan uitgaat, maar dit geheel niet motiveert noch aantoon, waarom uit het gedrag van verzoeker zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker de neiging zou vertonen om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten. Doordat verwerende partij ten onrechte de mening toegedaan is dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen én dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Dat de (ernstige) schending van de openbare orde een actueel karakter moet vertonen, zoniet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord.

Doordat verwerende partij stelt dat verzoeker manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt, terwijl verwerende partij in de beslissing dd. 21.10.2021 echter ook schrijft dat verzoeker verschillende keren heeft verklaard dat hij terug wenst te keren naar zijn familie in Spanje

Dat verwerende partij dus niet zorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en dat deze beslissing tevens onredelijk aangezien verzoeker herhaaldelijk heeft verklaard dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar zijn familie in Spanje.

Dat het daarom zelfs niet nodig was om aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te overhandigen.

Dat het eerste middel van verzoeker ernstig en gegrond is."

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt.

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt in de eerste plaats uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Bij de beslissing om aan het bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek te koppelen, wordt in de eerste plaats artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet vermeld. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

En:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, (...)"

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 10 mei 2019 geregistreerd werden in Spanje in het kader van een verzoek om internationale bescherming en dat hij bij zijn aanhouding op 24 maart 2021 in Anderlecht in het bezit was van een (geldige) 'carte nationale' uit Marokko en een (vervallen) 'tarjeta roja' uit Spanje (geldig tot 21 mei 2020).

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie"*. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht hem in toepassing van het voormelde artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker brengt evenmin iets in tegen de vaststellingen inzake het risico op onderduiken, met name het verzuim om zich aan te melden of het gebrek aan initiatief om zijn verblijf te regulariseren.

De Raad stelt vast dat deze motieven volstaan om het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek op afdoende wijze te schragen.

3.8. In zijn middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat een bevel kan worden afgeleverd aan de vreemdeling *"wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden"*. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet dat toelaat in een bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan indien *"de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid"*. De kritiek van verzoeker is dus enkel gericht tegen de

openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing en vormt in wezen overtuigende kritiek, die niet tot de nietigverklaring aanleiding kan geven (cf. RvS 29 mei 2008, nr. 183.580).

3.9. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier wel degelijk kan worden opgemaakt dat verzoeker op 24 maart 2021 door de onderzoeksrechter werd aangehouden en op 30 augustus 2021 werd veroordeeld wegens druggerelateerde feiten, met name het dealen van heroïne, cocaïne en speed. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelname aan vereniging, dader of mededader, aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet, feiten waarvoor hij op 30.08.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de helft.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij samen met de genaamde E.(...) drugs verkoopt van het type heroïne, cocaïne en speed. Uit onderzoek blijkt dat D.(...) S.(...) werkt voor rekening van de heer E.(...). De verkopen hiervan spelen zich af op het Brussels grondgebied en verlopen via 2 gsm-nummers.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

3.10. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel wordt in de beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom van hem, omwille van de handel in verdovende middelen, waarvoor hij overigens strafrechtelijk werd veroordeeld, een actuele bedreiging uitgaat voor de openbare orde. Hierbij wordt gewezen op de veroordeling van “30.08.2021” en “het financiële voordeel (als) leidmotief” en “de herhaling (...) de zwaarwichtigheid (...), de grootschaligheid van de handel, de rol van de betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid”. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door, naast zijn vaststellingen inzake de illegaliteit van zijn verblijfssituatie en het risico op onderduiken, deze elementen aan te grijpen om op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet bijkomend te motiveren. Zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan een strafrechtelijke veroordeling, zelfs als deze niet onherroepelijk is, aanleiding geven tot de vaststelling van een gevaar voor de openbare orde, “wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt” (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, Zh. en O, §51). Het gegeven dat verzoeker steeds te kennen zou hebben gegeven terug te willen keren naar zijn familie in Spanje, zoals hij in zijn middel meermaals betoogt, doet aan het voorgaande op geen enkele wijze afbreuk.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke of juridische grondslagen of de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN